

A nevydej nás v pokušení

Převod materiálu

Anna Lavická

Pořadí v lekci

20

Téma

Věříme, že Bůh nás provází i v situacích, ze kterých máme strach.

Cíle

- Dělá se ujistí, že Bůh není ten, kdo by nás pokoušel, ale je s námi a vede nás, i když se o nás pokouší strach, i když zdoláváme všelijaké nástrahy. Když bloudíme, je to on, kdo nám pomáhá dostat se z toho ven.
- Dělá si pomoci přiblíhu uvědomí, že nejen my se modlíme, ale že také Ježíš se modlil k Bohu, že jej s dříve oslovoval „Otče“ i v situaci pokušení podlehnout strachu; když tedy my se modlíme „Otče náš“, patříme k Ježíšovi, na jeho stranu, ne na stranu strachu a všeho, co by nás od Pána Boha chtělo odvést.
- Dělá si v rozhovoru ujasní, že „pokušení“ není jen nějaký „náboženský výraz“, ale že jsou v něm obsaženy naprosto civilní situace a zápasy, které nás, i lidi kolem nás, běžně potkávají.

Pro učitele

Biblické texty: Mt 6,13a; Mt 26,36–45

Poznámky k textu

K prosbě

Modlitba Pánů: V modlitbě, kterou učí Ježíš své následovníky, je zároveň učit tomu, že východiskem modlitby je důvěra, že máme Otce, který ví, co potřebujeme. Proto v modlitbě Pánů nejprve prosíme, aby do našeho světa a života vstoupili vci „tvé“, tzn. Otcovy (jméno, království, vůle) — a v jejich světě pak prosíme o potřeby „naše“ (chléb, odpuštění, věrnost ve zkouškách a vysvobození). Pán Ježíš nás vede k modlitbě, protože ví, že máme stále za sebou dít a prosit. Ví, že nejsme žádní siláci, kteří se umí o všechno postarat, kteří se už nemají čeho bát. Ví, že v tomto světě nás stále ohrožuje mnoho zlého a máme zapotřebí prosit o Boží zastání.

Nevydej nás v pokušení (tak ŽEP): Kraličtí překládají blíže žeckému originálu: „neuvěř nás v pokušení“; v převodním žeckém znění stojí: „neuvěř nás v pokušení“. V této prosbě se nepředpokládá, že by Bůh „uváděl“ nebo „sesílal“ nějaká pokušení na nás. Předpokladem této prosby je, že Bůh vede nás a pokušením se pro nás mohou stát různá úskalí na cestě. Tento obraz čerpá ze základní zkušenosti Izraele, vyjádřené přiblížením zejména v knihách Exodus a Deuteronomium: Bůh Izraelce vedl z Egypta do zaslíbené země a provedl je i kritickými místy i kritickými situacemi. Vedl je skrze různá pokušení. Ale to nebyl účel jejich cesty. Vedl je do zaslíbené země. (dle Mrázek, Jiří: *Evangelium podle Matouše*. Praha: CBS a ŽBS, 2011.)

Nevydej nás v pokušení — je ve 13. verši úvodní prosbou, která vzápětí pokračuje navazující (a závěrečnou prosbou celého Otčenáše): „ale vysvobď nás od zlého.“ Obojí takto společně pak bývá interpretováno ve

smyslu „Nenech nás na pospas!“, „nedopusť, abychom se stali obětí pokušení“; často jsou obě prosby chápány jako dvě stránky téhož: jako prosba o Boží pomoc v situacích, které sami nezvládáme.

Pokušení — nemyslí jen na všelijaká lákadla. Spíše tu jde o situaci, kdy se ukáže, co je v životě, na čem stojí — a za co stojí naše víra. Právě na to Ježíš myslí, když nás učí prosit: „nevydej nás pokušení“ (žEP má v poznámce „nevydej nás napospas zkoušce“). Prosí s námi — za nás, pro nás — o sílu proti strachu — o víru proti strachu. O víru, která ví, že strach není to nejvážnější. Důležitější, vážnější, je „náš Otec v nebesích“.

„Pokušení, to je situace, v níž se krátkodobý zájem jeví důležitější než třeba i daleko cennější dlouhodobý zájem. Boží pravidla vždy poukazují na naše dlouhodobé a také široce širší zájmy. Jenže my jsme lidé krátkozrací a často uzoucně zaměření, jak bychom měli klapky na očích. Obyčejně chceme jen malé, osobní dobro místo velkého dobra všeho stvoření, které nám ukazuje Bůh. To je pokušení: to snadné, laciné, malé dobro.“ (Kohák, Erazim: *Hesla mladých světců*. Praha: Kalich, 2003, str. 88.)

K příběhu

Getsemane bylo pravděpodobně kus pozemku na Olivové hoře. Jeho jméno znamená v překladu „lis na olej“. Takový lis byl zřejmě zanořený do země, v lisu bylo možno se i schovat, což je doloženo už ve Starém zákoně. (Srv. Sd 6,11; jak se Gedeon ze strachu před Midjánci schovává v lisu na víno, tam mlátí obilí, se kterým chce utéct.)

Učedníci: Petr, Jakub a Jan. Přítomnost těchto učedníků signalizuje mimořádnou situaci. Jsou to titíž, kteří poznali na hoře proměněnou Ježíšovu slávu (Mt 17). Slávu jeho cesty utrpení. Ti mají být přítomni, když bude Ježíš zápasit o její završení. A oni slyší i o to, že Ježíše tíží strach: strach z toho, jak to všechno dopadne. Strach před stále jasněji se rýsujícím koncem. A také — nejistota, jestli cesta utrpení a oběti nevede vposledu do prázdna. Vždyť je, koneckonců, naprosto neprošlapaná. Tohle všechno mají učedníci sdílet — jako přítelé s pánem v nouzi — i jako svědkové, že Ježíš ve svém lidství není ušetřen ničeho.

Ježíšův zármutek a úzkost: Je v textu vyjádřen hned dvakrát. Nejprve tak Ježíšovo rozpoložení charakterizuje evangelista (v. 37) a vzápětí to vyjádří sám Ježíš: „Má duše je smutná až k smrti“ (v. 38). „Smutek až k smrti“ připomíná pro nás obvyklejší obrat „vyčerpaný až k smrti“ nebo „k smrti unavený“. Má určitě paralely v žalmech (42,12; 43,5) i v knize Jonášově, kde nacházíme i přímo přání vlastní smrti. Ježíšova slova můžeme chápat jako úporné přání mít neúnosnou situaci již za sebou. Úzkost je zde něco hlubokého, stresujícího, tlačícího, stres z neznámého budoucího; asociuje úzký průchod, svírání — pokušení je pak něco, co otevírá falešnou / širokou cestu.

Ježíšova modlitba: A tento strach, úzkost i nejistotu Ježíš také vyslovuje v úvodu své modlitby. Neříká hned vítězoslavně, Pán Bůh je síla má, ale vyslovuje svou sebeznenost: má z toho, co jej čeká, strach. A strach mu diktuje (pokušení): Uteč! Nech to být! „Chvilky v Getsemane jsou poslední, kdy by ještě bylo hypoteticky možné situaci vyřešit jinak — například pokusit se ještě o útěk nebo najít jinou, spolehlivější skryš. Pokud zůstane, přijdou již věci vlastním spádem. V tuto chvíli prožívá Ježíš krizi, kterou evangelisté nijak nezastírají, naopak, ukazují jako součást jeho lidství.“ (Mrázek, Jiří: *Evangelium podle Matouše*. Praha: CBS a ŽBS, 2011. s. 444.) Ježíšova modlitba nápadně připomíná modlitbu Pána (Otče náš, zbav nás od zlého, buď v tebe tvá). Ježíšova modlitba nápadně připomíná modlitbu Pána (Otče náš, zbav nás od zlého, buď v tebe tvá).

Je-li možné, ať mne mine tento kalich: Nešlo by to tedy nějak jinak? Jestli to jen trochu jde — ať tenhle příběh najde jiné řešení, jiné vyústění. Z Ježíše mluví hrůza — z toho, co bude — i důsledek pomyšlení, má-li vůbec celý tenhle podnik cenu. Nedivme se, známe to. Když na nás začnou doléhat, zejména kvůli víře, potíže a problémy, když nám jde, třeba jen trochu, o křži, když jsou tak daleko onak v sázce zabíhané jistoty našeho života, ptáme se: nemohl by to Bůh nějak zvládnout? Proč by jednou nemohl on, jak chceme my? Podle toho, co nám připadá nejlepší, nejvýhodnější? Jenomže, tady už Ježíšova modlitba křídí naše slova. Od nás právě teď slyšíme něco úplně jiného: slyšíme ALE.

Avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš: Ne podle toho co mi radí m?j strach — ale co chceš TY, Ot?e. Ježíš, práv? v modlitb? — neskrývá svou úzkost a strach. Vylíje p?ed Otce všechnu hr?zu a úzkost, aby pak s nimi bojoval — a v síle Boží blízkosti nad nimi zvít?zil. Ne jak já chci, ale jak ty chceš. Ne jak mi diktuje strach o vlastní k?ži, ale k ?emu vedou tvé spásné zám?ry. Ne jak velí vychytralost ?i p?izp?sobivost, ale jak chce tvoje vysvobozující pravda.

Ot?e m?j, sta? se tvá v?le: I pot?etí se Ježíš modlí ve stejném „duchu“, odevzdává se cele do Boží v?le. A Otec nevydal svého Syna napospas strachu uprost?ed zkoušky, ale stal se mu zdrojem nové odvahy a v?rnosti.

Spící u?edníci. Opakovan? usínající u?edníci jsou kontrastem k opakovan? modlícímu se Ježíši. Je to varováním, že církev je slepá a hluchá, práv? když jde o zápas s vlastním strachem a úzkostí. I proto nás Ježíš u?í ?íkat: Nenech nás napospas zkouškám — abychom je nezaspali. Abychom bd?li a abychom se m?li co modlit. Práv? tehdy, když na nás ?i na druhé p?íjdou chvíle, které ochromí strachem a nutkáním všeho nechat a utéci. Však také jeden z t?ch u?edník?, kte?í m?li s Ježíšem nést jeho zkoušku — a místo toho zaspal — zanedlouho sám ve zkoušce neobstojí: propadne strachu a Krista zap?e.

Bd?te a modlete se, abyste neupadli do pokušení: Tato slova jsou op?t výraznou narážkou na modlitbu Pán ?. Slova o odhodlání, ale slabém t?le, charakterizují u?edníky (kte?í ješt? p?ed chvílí vyjad?ovali velké odhodlání), ale i Ježíše samého — proto se modlí a zápasí o jiné ?ešení.

Vsta?te, poj?me! Hlavní zápas, v n?mž ješt? bylo možno selhat, vybojoval Ježíš (sám) v Getsemane. Nyní už ho „jenom“ zatknou a uk?ížují; rozhodnutí padlo tím, že z?stal. Ježíš tu sílu p?ece dostal a nad pokušením uhnout, podlehnout strachu, zvít?zil. A práv? jako vít?z uprost?ed pokušení nás u?í: bdít, dávat pozor, stát p?i druhých v jejich ohrožení — a spolu s nimi se s d?v?rou modlit: Nenech nás napospas pokušení ani našemu strachu.

Úskalí

Úskalí prosby: Neupadn?te do pokušení d?lat Pánu Bohu „advokáta“ a obhajovat ho ?i vysv?tlovat d?tem, jestli a pro? nás „vydává do pokušení“. Držte se toho, že prosba „neuve? nás v pokušení“ znamená: Neve? nás cestou a situacemi, které by byly nad naše síly. Nevydej nás napospas zkoušce. Nedopus?, abychom se dostali do situace, kterou nezvládneme. Chceme se nechat tebou vést.

Úskalí p?íb?hu: Nezaml?te d?tem (možná se na to samy zeptají), že Ježíš m?l strach, když se v getsemanské zahrad? modlil. Modlitba ovšem nefunguje jako pilulka proti strachu. V modlitb? m?žeme vyjád?it svou úzkost a strach, sdílet se o n? s Bohem a v d?v?e ?ekat na jeho pomoc, která však nemusí p?íjít hned, bezprost?edn?, ani tak, jak my si tu pomoc p?edstavujeme. Proto se Ježíš modlí: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ A B?h nevydal svého Syna napospas strachu uprost?ed zkoušky, ale stal se mu zdrojem nové odvahy a v?rnosti.

Odkazy

Biblické: Mt 4,1–11 (Ježíšovo pokušení na poušti); Ex 17,1–7 (pokoušení Hospodina v Masse); Job?v p?íb? h; Gn 3; Sk 5,1–10 (Ananiáš a Zafira); Mt 7,13–14 (široká a úzká brána); Jon 2 (onášova modlitba).

Literatura

Lochman, J. M.: *Ot?e náš*. Praha: Kalich, 1993.

Linden, Nico ter: *Král na oslu*. Benešov: EMAN, 2011.

Mrázek, Ji?í: *Evangelium podle Matouše*. Praha: CBS — ?BS, 2011.

Kohák, Erazim: *Hesla mladých sviš??*. Praha, Kalich, 2011.

Kolektiv autor?: *Dvakrát m??, jednou v??*. Praha: ?CECE, 2012. Kapitola 29, Ot?e náš.

Pro d?ti

Pro p?edškolní d?ti

Už jste n?kdy, d?ti, bloudily? *M?žete d?ti nechat chvíli povídat o jejich zkušenosti s bloud?ním, jak to dopadlo, kdo jim pomohl.*

Znáte pohádku o Perníkové chaloupce? Jak Jení?ek s Ma?enkou zabloudili v lese a ocitli se p?ed krásnou, lákav? vonící chaloupkou z perníku. Jení?ka s Ma?enkou nenapadlo, že by se za takovou lákavou parádou mohlo skrývat n?co zlého a nebezpe?ného, m?li hlad a p?ed o?ima m?li ten vo?avou?ký, sladký perník. Tak se na chaloupku vrhli a za?ali se krmit. Jenže: ta chaloupka skrývala velké nebezpe?í — zlou ježibabu, která cht?la d?tem moc ublížit. Jak to bylo dál, to asi znáte: d?tem se poda?ilo z té perníkové pasti jen tak tak utéct a najít správnou cestu k domovu.

Na téhle pohádce m?žeme vid?t, že ne všechno, co vypadá krásn? na pohled, na co máme chu?, co nás láká, je pro nás dobré. Ale naopak, že nám to m?že spíš ublížit. (Když sníte n?kolik porcí zmrzliny, protože vypadala tak krásn?, bude vás bolet v krku, když se p?ecpete ?okoládou, protože jste na ni m?li hroznou chu?, bude vás bolet b?íško, když budete koukat n?kolik hodin na program v televizi nebo na hry v po?íta?i, protože vás to d?sn? bavilo, bude vás bolet hlava.). Protože se, nejen d?ti, ale i dosp?lí, neumíme vždycky správn? rozhodnout a d?lat to, co je dobré, modlíme se v té modlitb?, co jí ?íkáme „Ot?enáš“ takovou zvláštní prosbu: „a neuve? nás do pokušení“. A znamená to: Milý Pane Bože, ve? nás dobrou cestou, tou tvou. A prosíme, a? nezabloudíme.

Aktivita

Namalujte bludišt? na velký arch papíru (nebo A4), podle po?tu d?tí. D?ti hledají správnou cestu „z lesa dom?“. Když se zamotají, pora?te jim, jak dál, aby našly správnou cestu k domovu.

M?žete p?ípadn? odkrýt vždycky jen kousek bludišt? a pak se ptát: podle ?eho se rozhodujeme, kterou cestou p?jdeme? Podle toho, že je cesta široká, úzká, hezká, barevná? Pak ukažte, kam ty cesty vedou — ta p?kn?jší t?eba do slepé ulí?ky, ke skalnímu srázu, apod. N?kdy není jasné, jaká cesta je ta správná, že d?ti?

Komentá?

V život? také pot?ebujeme poradit, když nevíme jak dál, když máme strach, abychom nezabloudili, nebo když bloudíme, abychom našli správnou cestu. A je dob?e, když víme, že máme koho prosit o pomoc: „Ot?e náš, neuve? nás do pokušení.“

Varianta

Vytvo?te (podle dispozice místnosti, kde se scházíte) „p?ekážkovou dráhu“: postavte za sebou n?kolik židlí s menšími rozestupy, st?l p?eho?te dekou jako tunel, p?idejte koš na odpadky, lavor s vodou, kbelík a mí?ek... D?ti mají za úkol projít „trasu“: p?ejít po židlích bez držení za ruku, podlézt pod zakrytým stolem, kolem odpadkového koše skákat o jedné noze, p?ekro?it lavor (kbelík) s vodou, trefit se z ur?ité vzdálenosti mí?kem do kbelíku. D?ti plní úkoly samostatn?. Pokud si nebudou v?d?t rady nebo n?co spletou, zastaví se a požádají: „prosím o pomoc“; u?itel/ka jim pom?že nesnadné místo p?ekonat a mohou pokračovat dál.

Komentář

Povzte dťtem, že není hanba poprosit o pomoc, když nťco nevíme nebo neumíme; horší je dťlat vťci špatnť (nebo podvádťt) a myslet si, že je všechno v pořádku. Když nevíme, jak se dobťe rozhodnout, nebo když se bojíme, mťžeme Pána Boha prosit: „Otťe náš, neuveť nás do pokušení.“

Pomťcky: Velký arch papíru, bludišť namalované, pastelky, fixy; židle, stůl, deku, kbelíky, lavor s vodou, mťek.

Pro mladší dťti

Byla to zvláštní noc. Dvanáct mužť, s Ježíšem v řele, se ubíralo cestou ven z mťsta. Cesta vedla vzhťru k Olivové hoťe. Ješť pťed chvílí, po veťeťi, zpívali písnťku, ale teť kráťejí mlťky a jaksi stísnnť. Když pťišli na odlehlé místo, zvané Getsemanská zahrada, Ježíš promluvil: „Poťkejte zatím zde, já pťjdu dál, abych se modlil. Petťe, Jakube, Jane, mohli byste jít, prosím, se mnouť. Budu potťebovat vaši blízkost a podporu, potťebuju vybojovat dťležitý zápas.“ Ti tťi byli zvyklí doprovázet Ježíše všude, kde se dťlo kolem nťj nťco zvlášť dťležitého. Tak to bude zťejmť i tentokrát, říkali si, budeme opťt pťítomni nťjakému mocnému divu. Ježíš se od nich vzdálil coby kamenem dohodil, ale plášť noci jim ho skryl. Posadili se tedy pod starý, rozložitý olivovník a povídali si, jak na nť silnť zapťsobilo, když se pťi dnešní veťeťi Ježíš s nimi dťlil o chleba a potom o kalich a říkal pťitom, že to je jeho tťlo a jeho krev, která se prolévá na odpušťnť hťíchť. Pťemýšleli, co by to mohlo znamenat, ale když se Ježíš dlouho nevracel, pťišla na nť únava, postupnť umlkali, až usnuli.

Ježíš se mezitím opodál schoulil na kolena a modlil se: „Otťe, jak se mám teť rozhodnout? Když se neschovám nebo neuteťu, Otťe, budu muset zemťít? Bude to trvat dlouho? Bude to bolet? Nešlo by to nťjak jinak, bez bolesti a opušťťnosti?“ Dlouhý řas zápasil takto Ježíš v modlitbť. Pak vstal a řel zpátky k Petrovi, Jakubovi a Janovi, snad u nich najde povzbuzení a oporu, snad i oni se za nťj modlí, jsou to pťátelé, jistť si všimli, jak moc teť potťebuje oporu. Ale oni, místo aby na nťho řekali, aby ho obklopili svou blízkostí, spali! Musel s nimi zatťást, aby se vzbudili. „Petťe, vždyť jste slřbili, že budete v myřlenkách se mnou, potťeboval jsem nebýt sám na svťj zápas, na svťj strach. Nežádám nic víc, než abyste se mnou bdťli a modlili se, abyste mť tak doprovázeli na cestť, kterou musím projít. Modlete se, nevíte, co vás řeká, i vy se budete možná muset rozhodovat! Proste Boha o sílu, ať se rozhodnete správnť!“ Ježíš od nich odeřel a uťedníci se tvářili provinile, zařalo jim docházet, že Ježíš je v ohrožení, že jde po velmi úzké a nebezpeťné cestť, která kdovť jak, skonťí. Ale teť na to radťji nemyslet, nebudeme se tím znervózťovat, tím mu stejnť nepomťžeme. Však on už nťco vymyslí, kam utěct nebo kam se schovat, než na nťj král Herodes vydá zatykať.

Ježíš opťt kleťí v ústraní a úpťnlivť se modlí, prosí, aby umťl porozumťt Boží vťli, aby ji umťl pťijmout, aby navzdory strachu zťstal vťrný Boží cestť. Pak vřává, bledý a vyťerpaný a vrací se ke svťm uťedníkťm, k tť mťtem nejbliřžším, pro pťátelské slovo, pro povzbuzující pohled. Ale oni zase spali. Nebo snad „jen“ mťli oť i a srdce zavťené pťed smutkem a strachem, které ho trářily? Nebo spřš neodolali pokušení zavťít oťi pťed trápením druhého řlovťka? Už je ani nebudil, nechal je být, zase odeřel a potťetí se modlil stejnými slovy: „Otťe, ať se stane tvá vťle, ne má. Vím, že tvou vťlí je nepťestat. Nepťestat ve tvém jměnu říkat, co je tťeba. Nepťestat ve tvém jměnu dťlat, co je tťeba. Vťřím, že tvá vťle se mnou poťítá, že mť neponecháš strachu napospas, že tvá ruka mť nikdy nepustí. Amen.

V Ježíšovť modlitbť nebylo mnoho slov, zato v ní bylo mnoho dťvťry. V té modlitbť našel odvahu pťekonat strach a vložit svťj život od zařátku až do konce do Bořích rukou. Ježíš dostal sílu, a nad pokuřením uhnout, nad pokuřením podlehnout strachu, zvítzil.

Naposledy se vrací ke svťm uťedníkťm a už ho ani nepťekvapí, že oni pořád ješť spí. Jen nad nimi mávl rukou a povzdechl si: „Teť už spťte a odpoťívejte! Tuto bitvu se strachem a pokuřením jsem vybojoval bez vás, i když jsem s vámi pořítal. Bťh bojoval na mé stranť, to on mi dal sílu zťstat, nepodlehnout strachu, nepodlehnout pokuření utěct. „Tak už vřaťte a pojťme!“ Rozespálí uťedníci se zmatenť dívali na Ježíše a

nevěděli té proměny: kam se poděl ten smutný, k smrti vyčerpaný muž, který od nich odcházel k modlitbě? Teď tu před nimi stál pevný a odhodlaný jít dál. A tak zažili, tady v Getsemane, další velký div s Ježíšem: že Bůh nás provází i v situacích, ze kterých máme strach a nenechá nás napospas pokušení ani našemu strachu.

Pro starší děti

Přečtěte si příběh o Ježíšově modlitbě v Getsemanské zahradě z Matouše 26,36–45 a porovnejte jej s příběhem o Ježíšově pokušení na poušti Mt 4,1–11.

V čem se oba příběhy shodují?

Všimněte si např.: Ježíš nejedná jako „všemocný“, ale jako člověk; jde mu o „synovství, o vztah k nebeskému Otci“; cituje se Starého zákona, jeho slova se stávají oporou, resp. vodítkem.

Přečtěte si následující citát a mluvte spolu o tom, v čem všem může člověk v životě zbloudit, co se nám může stát pokušením (tj. tím, co nastavuje „špatnou výhybku“). Co mi pomáhá v pokušení? Jak se rozhoduji, co mi pomáhá?

„Veď nás tak, abychom nezbloudili. A když budeme vystaveni pokušení, dej nám sílu, abychom v něm obstáli. I my jsme v pokušení — jako tvůj Syn — zahánět hlad svého života chlebem, toužit po tom, aby nás lidé uznávali, abychom nad nimi měli moc. Využij nás, abychom poznali, jak jsou takové tužby zhoubné. Raď nás zbavit od zlého. Dej, aby nás zlé nedrželo v otroctví.“ (Nico ter Linden: „Povídá se... podle Marka a Matouše“)

Přečtěte nebo zazpívejte si písničku Temnou, divnou mlhou — De profundis (Svítá 327) a povídejte si, co je zde pokušením a co může pomoci v zápase s ním? Podobně můžete využít píseň Jest dej (Svítá 37).

Aktivita

Házíme si míčem (míčkem) v kruhu. Pokud máte příliš rozjívenou skupinu, můžete zvolit např. předávání kamínku z ruky do ruky. Začíná užitel/ka např.: „Neuveď nás do pokušení — pomlouvat“ a hodí míč někomu dalšímu, který pokračuje: „neuveď nás do pokušení — neumět se dílit“. Účastníci si hází míč navzájem mezi sebou a vždy k prosbě „neuveď nás do pokušení“ přidají další možné „pokušení“, např.: posmívat se slabšímu, vytahovat se na druhé, spoléhat jenom na sebe, dílat si z druhých sluhy, manipulovat druhými, nepřiznat si svoji chybu, závidět, lhát, milovat „prachy“, přizpůsobit se za všech okolností.

Když začnou docházet „nápady na pokušení“ nebo se naopak začíná nápaditost až příliš rozbíhat, zakončíme aktivitu společným zpěvem (nebo rapem) písní „Mexický Otčenáš“ (Svítá 238).

Přesah

Můžete navázat na Aktivitu (viz výše). Upozorněte děti, že nejde jen o slovní hru, ale o témata, která lidi trápí, svírají, srážejí, přinášejí mýrky, někdy i zoufalství, nebo životní prázdnotu. Nemůžeme všechny ty problémy vyřešit, ale můžeme za takové lidi prosit. Za ty, kdo pokušením podléhají — i za ty, kdo se stávají nástrojem pokušení.

Podněty k přímlování — viz práce s nejstaršími dětmi: citát Nico ter Lindena; „Mexický Otčenáš“ (Svítá 238).

Liturgie

Rituál

U?itel: P?icházíme k Tob?, Ot?e (Bože).

D?ti: Nebo? Tvé jest království i moc i sláva na v?ky. Amen.

Písn?

Srdce ?isté (SV 349); *Pokušení svatého Antonína* (SV 207); *Široká brána* (SV 140); *?est dej* (SV 37); *P?ij? již, p?ij? Duchu svatý, p?ij? k nám* (EZ 371,1+2); *De profundis* (EZ 692)

Biblický text k zapamatování

Bu?te st?ízliví! Bu?te bd?lí! Váš protivník, ?ábel, obchází jako lev ?voucí a hledá, koho by pohltil. Vzep?ete se mu, zakotveni ve ví?e. (1Pt 5, 8–9a)

Modlitba

Pane, prosíme, zbavuj nás pokušení p?etva?ovat se, nehrát fair — play, ze strachu se starat jen o sebe, nebrat ohled na druhé. Tob? pat?í díky za to, že umíme ud?lat n?co p?kného pro druhého ?lov?ka, že s tebou smíme v modlitb? mluvit, že nám dáváš poznat naše selhání, ale také odpouštíš, když t? o to up?ímn? prosíme. Amen.

Okénko do bohoslužeb

Položte na zem lano. Vyzv?te d?ti, aby zkusili bez šlápnutí na zem p?ejít. Potom využijte tento obraz ke komentá?i: N?kdo p?ešel a nešlápl na zem. N?komu se to nepovedlo. A p?iznal to. N?kdo by to vzdal dop?edu, šel vedle lana, protože je to leh?í. Náš život je n?kdy taková cesta po lan?, taková zkouška. M?žeme spadnout sem i tam, do n?jakého pr?švihu. Nebo si ud?lat si v?ci sice leh?í, ale ne správn?. V ned?lce si budete povídat, jak se modlíme, aby nás v takových situacích B?h nenechal.

Odkaz na pracovní list

[9/2 A neuve? nás v pokušení - Pokušení na poušti](#)

[5/2 Bu? v?le tvá - Modlitba v Getsemane](#)

Kam dále

[P?íb?h Velikonoc - noc v zahrad? Getsemane \(ukázka z komiksové bible\)](#)

[Ram Adonai: Getsemane \(píse?\)](#)

Odkaz na píse?

[Uhni se stranou, ztratíš jen chvíli](#)

[Pokušení svatého Antonína \(SV207\)](#)

[Široká brána \(SV140\)](#)

[?est dej \(SV37\)](#)

[P?ij? již, Duchu svatý, p?ij? k nám](#)

[Temnou divnou mlhou bloudím sem a tam](#)

Cílová skupina

[Starší školní](#)

[Školní](#)

[P?edškolní](#)

[Mladší školní](#)

Katechetické cykly

[Desatero – Modlitba Pán? – Krédo](#)

Téma

[Modlitba Pán?](#)

Biblický odkaz (kat)

[Matouš 6,13](#)

[Matouš 26,36–45](#)